

Bilag 3

Poul Schlüters indlæg under 1. behandling af forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Hjælp til hjemmeboende handicappede børn) (L 123).

(Folketingstidende, forhandlingerne 1981-82 (2. samling), sp. 6685 f.)

(Kort bemærkning).

Poul Schlüter (KF):

Jeg har lagt mærke til, at debatten allerede på nuværende tidspunkt er blevet utrolig polemisk. Det gør mig ondt, for jeg synes, det er så meningsløst. Vi beskæftiger os med et tema, som alle partier har en alvorlig interesse i at få løst bedst muligt.

Jeg skal blot sige til fru Aase Olesen, at det ikke er nogen ny tanke i det konservative folkeparti at anlægge den vurdering på vores sociale udgiftsudvikling, at vi nok giver alt for meget på alt for mange områder til mennesker, som ikke virkelig har hjælp behov, fordi de ikke er i alvorlig nød, og til gengæld giver for lidt i forhold til mange grupper, som er ramt af tilfældige handicap, som vi alle sammen er belastede med.

Det er baggrunden for den sociale holdning til disse spørgsmål, som vi har haft hele tiden. Den havde vi, da denne lov oprindeligt blev behandlet og vedtaget, og den havde vi over for socialindkomsten. Den er både fru Karen Thurø Hansen, fru Lis Møller og fru Agnete Laustsen kendt for. Vi kan være uenige om meget på det sociale område, men lad være at antaste vores motiver; de er slet ikke ringere end de radikales eller f.eks. socialdemokraternes.

(Kort bemærkning).

Poul Schlüter (KF):

Jeg synes, der var noget i fru Aase Olesens sidste betragtninger, som lød meget overbevisende, og som jeg da også går ud fra man kan drøfte videre under udvalgsarbejdet. Vi skal jo ikke stemme i dag; vi har fremsat et lovforslag, som i dag er til første behandling, hvor man skal tage principiel stilling til det. Jeg tror egentlig, at de fleste partier og i hvert fald et flertal, når det kommer til stykket, har principiel velvilje over for ideen med vores lovforslag.

Så spørger man mig, hvorfor vi ikke kan vente på den undersøgelse, som nu er sat i gang. Det vil jeg gerne svare klart på: Der er ingen grund til at vente, for dette drejer sig ikke om lovens administration, det drejer sig om lovens princip, som efter vores opfattelse er forkert og har været forkert fra det øjeblik, princippet blev grundfæstet som lov. Jeg erkender, at det betyder en omkostning; nogle vil mene 11 mill. kr., socialministeren siger, vi må være forberedt på, at det måske er 40 mill. kr.; det må der vel også arbejdes grundigt med i udvalget.

Skulle socialministeren have ret i, at omkostningen nu må anlås alene i niveauet 40 mill. kr., kommer vi til at se på – for jeg er klar over, at det ikke er tider, hvor man kan øse ud med nye store udgifter – om vi inden for min skyld gerne det sociale område kan finde andre 40 mill. kr., som kan spares uden skadevirkning. Det er jeg ganske overbevist om at vore udvalgsmedlemmer er klar til at anvise dækning for.